

Hoe ik doktersassistentente werd

Weinig mensen die ik ken konden zo ontwapenend zijn als Hans. Hij had een soort onthutsend direct gedrag dat je dat vaak bij kinderen tegenkomt. En Hans was een volwassen man. Een huisarts ook. Misschien dat hij daarom wegkwam met vragenstellen op het onbehoorlijke af. Daar stond tegenover dat hij zelf nauwelijks geheimen had. Of, als hij die wel had, ze gewoon vertelde. Soms met lichte gêne en twijfel, maar meestal een beetje gniffelend. Alsof hij het zelf niet geloven kon dat iemand van zijn leeftijd nog geheimen had, en daarover nog schaamte kende ook.

Omdat ik pas laat carrière maakte als doktersassistentente, leerde ik Hans ook laat in mijn leven kennen. Hij was het die mij op weg hielp, zoals hij ook een andere dame op leeftijd een kans bood. Zij had een jarenlange loopbaan opgebouwd tussen de kledingrekken van een dameszaak. Mijn werkervaring lag ook ver verwijderd van alles wat met de zorg te maken had.

Op de dag dat ik bij hem solliciteerde, kleepte ik me in wit. Ik hoopte, denk ik nu, iets verpleegsterachtigs uit te stralen. Hans nam me aan, zonder dat ik een adequate opleiding tot doktersassistentente had. In die periode dweepte ik nog met het willen schrijven van een groot meesterwerk. Hij prikte daar – met zijn jarenlang opgebouwde mensenkennis – dwars doorheen en investeerde in me door me de eenjarige doktersassistentopleiding te laten volgen. Nadat ik die had behaald, noemde hij me soms zuster Myrte. Nog steeds weet ik niet of dat per se complimenteuzus bedoeld was, maar ik mis het wel.

Toen Hans met pensioen ging, had ik naar een andere praktijk kunnen overstappen. Mijn ‘terugbetaaljaren’ zaten erop. Dat was bij de dameskledingverkoopas-

sistentente nog niet het geval. Toch vertrok zij en bleef ik, in zekere zin uit loyaliteit aan Hans. Hij had een mooie praktijk opgebouwd en bovendien waren de twee nieuwe opvolgsters prima huisartsen.

Patiënten konden al die 35 jaar dat hij als huisarts werkzaam was, rekenen op een grote portie empathie. Met 68 jaar ging hij met pensioen. Hij verhuisde van zijn aan de rand van de stad gelegen boerderij naar een woning in de stad. In de begintijd van zijn pensioen wist hij zich nuttig te maken als invalarts op zijn oude praktijk. Soms ook elders, maar dat had niet zijn voorkeur. Het idee om ‘uitgerangeerd’ ergens te verpieteren ging hij met man en macht tegen, onder meer door zijn werkzame leven voort te zetten bij het Expertisecentrum Euthanasie. Hier kwamen mensenkennis en levenservaring samen – Hans kon dit. Maar hieraan kwam door zijn plotselinge overlijden abrupt een eind. Ik zou wat graag grootser en meeslepender over hem willen schrijven. Maar ik ben nu eenmaal, mede door hem, doktersassistentente geworden en geen auteur van bestsellers. ■

Tekst-ster@ziggo.nl